

Edelachtbare,

De Amerikaanse wetenschapper Roger Pielke Jr, zeer actief in het klimaatdebat, zegt altijd: If you can't stand the heat, you have to stay out of the kitchen. In het klimaatdebat gaat het er hard aan toe. Het is geen sport voor watjes.

In 2005 ben ik – als wetenschapsjournalist - bij toeval verzeild geraakt in het klimaatdebat na een lang artikel over de beruchte hockeystickgrafiek. Ik won er een prijs mee, maar ik betaalde er ook een prijs voor. Collega journalisten begonnen mij direct een klimaatscepticus te noemen, werken voor diverse media werd onmogelijk ('we gaan niet met jou in zee'). Het KNMI beweerde dat ik hen onjuist geciteerd zou hebben en dus een 'slechte' journalist was. Jaren later viel in gehackte e-mails (climategate) te lezen dat het KNMI internationaal onder druk was gezet om hun uitspraak in mijn artikel terug te nemen.

Welkom in het klimaatdebat. De reacties op het artikel intrigeerden mij zozeer dat ik besloot fulltime aan klimaat te gaan werken. Immers, het was een controversieel wetenschappelijk thema met grote maatschappelijke relevantie. Hoe belangrijk is het dan dat er journalisten zijn die weten waar het over gaat? Ik schreef een boek, ik analyseerde mede op verzoek van de Nederlandse overheid IPCC-rapporten, ik zette een internationale klimaatdialoog op (samen met het KNMI en het PBL), gaf tientallen lezingen (ook o.a. bij het KNMI) en nam deel aan debatten.

Mijn motivatie daarbij was en is – ik geef toe het klinkt wat pretentius – waarheidsvinding. Gewoon willen weten hoe het nou precies zit. Gaandeweg bekwam ik echter steeds vaker het gevoel dat niet iedereen zo in de wedstrijd zat. Belde Radio 1 of ik in debat wilde. Ja graag, met het KNMI, zei ik dan. Even later belden ze terug: het KNMI wil niet met je in debat. Enkele dagen later kwam het KNMI in het 8 uur Journaal met een code oranje voor het klimaat.

Steeds vaker kreeg ik te horen: Marcel, je voert een achterhoedegevecht, the science is settled. In zekere zin is dit waar. Als de wetenschap, de politiek en de media de deur dichtgooien dan is het debat in feite voorbij. Er is dan geen plaats meer voor kritische wetenschappers, kritische politici en kritische journalisten. Dit heeft uiteraard niets met waarheidsvinding te maken maar uitsluitend met macht: wij bepalen hoe het zit.

De Australische koraalonderzoeker Peter Ridd werd ontslagen omdat hij inhoudelijke kritiek had op het werk van zijn collega's. Gekker moet het niet worden. Ridd vocht zijn ontslag aanvankelijk met succes aan maar verloor uiteindelijk bij de Supreme Court. Internationaal werd dit gezien als een grote nederlaag voor de academische vrijheid.

Ironisch genoeg vinden al deze ontwikkelingen plaats in een tijd waarin het woord 'inclusief' zeer populair aan het worden is in de samenleving. Iedereen mag er hoegenaamd zijn. Nou ja, natuurlijk niet die mensen met een andere visie op klimaatverandering.

Hoe 'kettens' is de visie van Clintel nou eigenlijk? Wij hebben een World Climate Declaration opgesteld. Die heeft een simpele boodschap: er is geen klimaatcrisis. Dit is zo, volgens ons, zelfs als je zou accepteren dat CO₂ de opwarming sinds 1850 grotendeels veroorzaakt heeft. De meeste extremen op aarde, zoals orkanen, overstromingen en droogte, nemen niet toe. En het aantal slachtoffers als gevolg van extreem weer is zelfs spectaculair gedaald. De zeespiegel stijgt weliswaar, maar zo geleidelijk dat je dit onmogelijk angstaanjagend kunt noemen. Dit soort 'goed nieuws' staat gewoon in de IPCC-rapporten maar bereikt de burger niet. Waarom niet? Waarom vertelt het KNMI of het IPCC dit niet gewoon?

Ik zeg dus vaak: het is niet zo dat het KNMI liegt, ze vertellen alleen niet het gehele verhaal. En dus is er voldoende ruimte in het publieke debat voor een club als Clintel die de andere helft van het verhaal vertelt. Zou je zeggen. Maar dat is nou net niet de bedoeling. Vindt de wetenschap, vindt de politiek die klimaat hoog op de agenda heeft gezet en vindt het gros van de journalisten die bij het thema klimaat niet zozeer functioneren als de Vierde Macht maar juist eerder fungeren als een verlengstuk van de macht.

Klimaatkritiek zal en moet bestreden worden. Omwille van de goede zaak. De toekomst van de Aarde staat immers op het spel. En dat van onze kinderen en kleinkinderen. Klimaatkritiek wordt daarmee een gevaar voor de mensheid. En dus hoef je bij het bestrijden van deze klimaatkritiek niet Roomser dan de Paus te zijn. Het zijn opnieuw de Amerikanen die daar een prachtige term voor hebben: *noble cause corruption*. In goed Nederlands zeggen wij: het doel heiligt de middelen.

En dus noemt Pointer mij 'klimaatontkenner', een zeer grievende term die afgeleid is van het woord 'Holocaust ontkenner'. Hoe slecht ben je dan? En dus voert Pointer drie tweets op tegen RES in Beeld en Clintel die helemaal niets te maken blijken te hebben met windmolens. Voor de goede zaak. En dus wordt boer Peter er met zijn haren bijgesleept, want hij wil wel zeggen dat wij aan 'liegen en bedriegen' doen, ook al weet Pointer dat wij geen foto's hebben van zijn erf. De kers op de taart is de beschuldiging – uit de lucht gegrepen – dat wij door de olie-industrie betaald zouden worden. Want daarmee heeft Pointer ons lot definitief bezegeld: niet alleen zouden wij desinformatie verspreiden, maar we doen dat ook nog eens omwille van financieel gewin. Kortom, we zijn 'af' en voor ons is geen plek in de publieke ruimte.

Ik ben na 17 jaar in dit debat heel wat gewend en mijn olifantenhuid is behoorlijk dik geworden. Maar zo bont als Pointer het in deze uitzending en hun online artikel heeft gemaakt heb ik het nog niet eerder meegemaakt. Vandaar dat ik deze zaak graag aan u voor wilde leggen. Hoe ver mag in dit geval een publieke omroep, betaald met gemeenschapsgeld, gaan in het belasteren van enkele Nederlandse burgers, die via hun belasting zelf bijdragen aan die publieke omroep?

Marcel Crok, 24 mei 2022